

Травень 2015 року

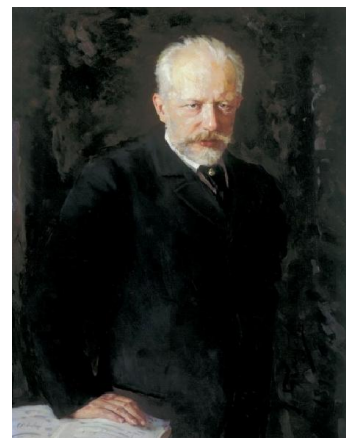
1	<p>75 років від дня відкриття <i>Івано-Франківського обласного краєзнавчого музею</i> (1940). Найбільше зібрання пам'яток з історії, етнографії і культури в цілому Прикарпаття. Фонди налічують понад 110 тис. одиниць зберігання, з-поміж яких: нумізматична, етнографічна, археологічна, палеонтологічна, філателістична (одна з найбільших в Україні – понад 25 тис. одиниць зберігання) колекції, документи, стародруки XVII–XVIII ст., ікони, зброя, живопис, графіка XIX–XX ст.</p> <p>Музей має відділи: <i>Літературно-меморіальний музей Леся Мартовича</i> (с. Торговиця Городенківського р-ну); <i>Літературний музей Прикарпаття</i> (м. Івано-Франківськ); <i>Літературно-меморіальний музей Івана Франка</i> (с. Криворівня Верховинського р-ну).</p> <p>Від 1991 співробітники музею видають спільно з Ін-том українознавства імені І. Крип'якевича НАН України щорічники <i>«Наукові записки»</i>, проводять конференції з історичного краєзнавства тощо.</p>	
<p>Всесвітній день свободи преси.</p>		
3	<p>120 років від дня народження <i>Теодосія Степановича Осьмачки</i> (1895–1962), українського поета, прозаїка, перекладача. Жертва сталінського терору (зокрема психіатричного). Автор збірок <i>«Круча»</i> (1922), <i>«Скитські вогні»</i> (1925), <i>«Клекіт»</i> (1929), <i>«Сучасникам»</i> (1943), поеми <i>«Поет»</i> (1947, 1954), <i>«Китиці часу»</i> (1953), <i>«Із-під світу»</i> (1954), трьох повістей: <i>«Старший боярин»</i> (1946), <i>«План до двору»</i> (1951), <i>«Ротонда душолюбців»</i> (1956). Відчутний значний вплив символізму й експресіонізму. Особливу увагу у творах приділено українським народним традиціям, етнографії.</p>	
<p>Міжнародний день радіо.</p>		
7	<p>День міста Івано-Франківська.</p>	

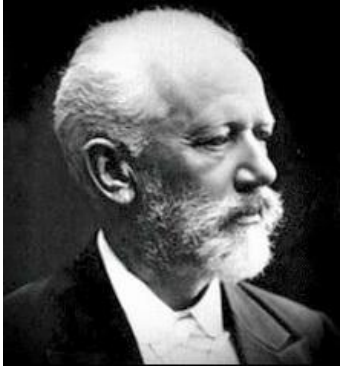
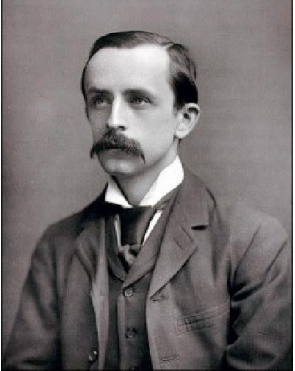

Травень 2015 року

7

175 років від дня народження *Петра Ілліча Чайковського* (1840–1893), російського композитора і диригента. Походив з українського роду Чайок. Прадід композитора, Федір Опанасович Чайка, походив з-під Кременчуга, у ранзі козацького сотника брав участь у битві під Полтавою й помер від ран. Його син, Петро, народжений на Полтавщині (дід композитора), навчаючись у Києво-Могилянській академії, прийняв прізвище Чайковський. Пройшовши російсько-турецьку війну та відслуживши полковим лікарем, став городничим Слободського та Глазова у В'ятській губернії, а 1785 був приписаний до дворян Казанської губернії. Мати композитора, Олександра Андріївна, уроджена Ассієр, внучка французького скульптора Мішеля-Віктора Асьє (Michel Victor Assier), народилася у сім'ї митного чиновника в Петербурзі, грала на фортепіано і співала. 1833 вона стала другою жінкою Іллі Петровича і народила шестеро дітей, серед яких Петро був другим. З 1864 майже щороку жив в Україні в маєтку Низах на Харківщині, а 1878–1885 у м. Кам'янці і Браїлові на Поділлі. Тут постали його твори на українські сюжети чи такі, в яких використано українські народні мелодії: опери «Мазепа» (за О. Пушкіним) і «Черевички» («Коваль Вакула» за М. Гоголем), симфонії № 2 («Українська») та № 4, концерт для фортепіано з оркестром № 1, транскрипція фантазії «Козачок» Даргомижського для фортепіано, пісні до російських перекладів Т. Шевченка й ін. Відредагував видання церковних творів Дмитра Бортнянського у 10-ох т. (1882). У 1890 відвідав М. Лисенка в Києві й слухав його оперу «Тарас Бульба». Був одним з учасників заснування на базі музичного училища Київського відділення Російського музичного товариства Київської консерваторії. Бував у с. Олександрівка (тодішня назва Гранківка) Зачепилівського р-ну Харківської обл. та в с. Копилів на Макарівщині, в садибі фон Мекка.

Хоча провідними сферами творчості були опера та симфонія, композитор писав музику майже у всіх жанрах. У його музиці відбиті глибокі соціально-етичні конфлікти, що були породжені російською дійсністю 2-ї пол. XIX ст. Зіткнення прагнень до повноти життя та почуттів із жорсткою ворожою дійсністю служить джерелом гострого напруженого конфлікту, часто отримує у творах композитора трагічний результат. Помітне підсилення трагічного начала спостерігається у творах останніх років (наприклад, опера «Пікова дама», 6-а симфонія). Світле життєствердне начало втілене у картинах народних веселощів і урочистостей або в ідеаль-

7	<p>но прекрасних поетичних образах, що виражають романтичну мрію про наповнене й гармонійне життя. Музиці Чайковського властиве мелодичне багатство, пов'язане з інтонаціями народної пісні і міського романсу. Разом з тим, Чайковський вважається одним з найбільших симфоністів романтичної епохи. У програмних симфонічних творах Чайковського знайшли відбиття образи творчості Шекспіра («Ромео і Джульєтта», «Буря», «Гамлет»), Данте («Франческа да Ріміні»), Байрона («Манфред»). Втілюючи той чи інший сюжет у музиці, він прагнув не стільки детальної передачі звуками ходу подій, скільки концентрованого виразу основного конфлікту за допомогою зіткнення і розвитку контрастних музичних образів. Видатний є внесок Чайковського у розвиток концертного жанру. Його фортепіанні та скрипковий концерти поєднують симфонічний розмах з віртуозністю, темпераментністю і яскравістю колориту. Новаторське значення мала балетна музика Чайковського, у якій традиційний «дивертисментний» тип класичного балету насичується безперервним симфонічним розвитком.</p>	
8	<p>75 років з часу відкриття Івано-Франківської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. І. Франка (1940).</p>	
9	<p>155 років від дня народження Джеймса Метью Баррі (англ. James Matthew Barrie, 1860–1937), англійського письменника, драматурга, автора всесвітньовідомої дитячої казки «Пітер Пен». Перед смертю передав усі права на прибутки від «Пітера Пена» – перевидань, переказів, театральних і кіно постановок – дитячій лікарні на Грейт-Омонд-стріт у Лондоні. Лікарня до наших днів користується цим правом – тож виходить, що навіть після смерті Джеймс Баррі продовжує піклуватися про дітей.</p>	
10	<p>255 років від дня народження Клода Жозефа Руже де Ліля (фр. Claude Joseph Rouget de Lisle, 1760–1836), французького поета і композитора, автора національного гімну Франції «Марсельєза» («La Marseillaise»).</p>	

Травень 2015 року

<p>13</p>	<p>175 років від дня народження <i>Альфонса Доде</i> (фр. Alphonse Daudet, 1840–1897), французького письменника і драматурга. Автор яскравих оповідань з життя Провансу, творець знакового образу романтика і хвалька Тартарена з Тараскона (роман «Незвичайні пригоди Тартарена з Тараскона», 1869–1870, окремою книгою 1872). До 30 років став одним з найзнаменитіших французьких письменників, зблизився з колом провідних літераторів країни, подружився з Флобером, Золя, братами Гонкур і з Тургенєвим, які тоді жили в Парижі. Вихід у світ романів «Фромон молодший і Ріслер старший» (1874) і «Джек» (1876) викликав новий приплив популярності. Входить до першої «п'ятірки» найбільших письменників Франції кінця XIX ст.</p> <p>Іван Франко ініціював публікацію українською мовою романів Доде «Фромон молодший і Ріслер старший» (1883), «Набоб» (1885) і «Королі у вигнанні» (1897) у «Бібліотеці найзнаменитіших повістей». Він також переклав декілька оповідань Доде та зробив ґрунтовний аналіз його творчості у статтях «Життя і твори Альфонса Доде» (1898). Окремі твори Доде українською переклали М. Чайченко (М. Грінченко), Василь Щурат, Осип Маковей, Софія Русова, М. Грушевська, С. Сердюк, В. Щербаківська, Б. Чорний, Аркадій Любченко, І. Сидоренко, Надія Гордієнко-Андріанова та ін. У 1889 Леся Українка пропонувала членам «Плеяди» перекласти роман Доде «Джек».</p>	
<p>14</p>	<p>День народження Василя Семеновича Стефаника (1871–1936), українського письменника і політика. Автор збірок новел «Синя книжечка» (1899), «Камінний хрест» (1900), «Дорога» (1901), «Моє слово» (1905), «Вона – земля» (1926). У 1927–1933 опублікував ще більше десяти новел. В останні роки життя пише також автобіографічні новели, белетризовані спогади («Нитка», «Браття», «Серце», «Вовчиця», «Слава йсу», «Людмила», «Каме-нярі»). Творча спадщина має велике пізнавальне, ідейно-естетичне й історико-літературне значення. Він був новатором у літературі, творцем і неперевершеним майстром дуже стислої, драматичної за змістом і глибоко ліричної за звучанням соціально-психологічної новели. Стефаник започаткував в українській літературі експресіонізм, цей стиль передбачає зображення внутрішнього через зовнішнє, зацікавлення глибинними психологічними процесами. Черпаючи тематичний матеріал з добре знаного йому села, Стефаник не бачив супі своєї творчості в описах селянського побуту чи порушенні соціальних питань. Для нього головним в показі «мужицької розпуки» були не побутові й не політичні, а універсальні аспекти людського життя.</p> <p>Ім'я письменника носить Прикарпатський національний університет.</p>	

750 років від дня народження *Данте Аліґ'єрі* (іт. Dante Alighieri, 1265–1321), італійського поета, автора «Божественної комедії».

«Батько італійської літератури». Першим став писати літературні твори народною (італійською) мовою. Його головний художній твір, поема «Божественна Комедія» (іт. «La Divina Commedia»), вважається шедевром світової літератури.

Єдиний на сьогодні повний переклад «Божественної комедії» належить Євгену Дроб'язку. Петро Карманський (за ґрунтовною редакцією Максима Рильського) почав перекладати «Божественну комедію», однак переклав лише першу кантику «Пекло», яка була опублікована у 1956. Переклад Дроб'язка був опублікований окремими частинами у видавництві «Дніпро»: «Чистилище» (1968), «Рай» (1972) і повне видання (1976). Переклад Дроб'язка відзначений премією імені М. Рильського. Гіпотетичний третій повний переклад, над яким у 1930-х працював неокласик Михайло Драї-Хмара, скорше за все не зберігся. Першу й другу частини перекладу було вилучено НКВД. Подальша доля рукопису невідома. Багато українських поетів й перекладачів перекладали окремі фрагменти поеми. 36 терцин з «Пекла» переклав у 1878 Іван Франко. 1892–1896 у Львові виходять друком перші десять пісень «Пекла» в перекладі Володимира Самійленка, що підписався В. Сивеньким. Наприкінці 1890-х Леся Українка переклала 27 рядків з п'ятої пісні «Пекла». У 1965 році був надрукований колективний переклад «Нового життя» за ред. Григорія Кочура. У роботі над цим виданням взяли участь Микола Бажан, Дмитро Павличко, Іван Драч, Віталій Коротич, Володимир Житник, Анатоль Перепадя. Того ж таки року в Мюнхені у видавництві Ігоря Костецького «На Горі» опубліковано експериментальний переклад фрагменту «Божественної комедії» Василя Барки. 2013 видавництвом «Астролябія» було видано першу частину «Божественної комедії» («Пекло») у перекладі Максима Стріхи. 2014 в тому самому видавництві вийшла друга частина («Чистилище»).

Травень 2015 року

<p>16</p>	<p>105 років від дня народження <i>Ольги Федорівни Берггольц</i> (1910–1975), російського поета. 13 грудня 1938 була заарештована за звинуваченням «за зв'язки з ворогами народу» і як учасник контрреволюційної змови проти Сталіна і Жданова, в ув'язненні після побоїв народила мертву дитину. 3 липня 1939 була звільнена і повністю реабілітована. Незабаром після звільнення згадувала: «Вийняли душу, копалися в ній смердючими пальцями, плювали в неї, гадили, потім сунули назад і кажуть: живи!». Репресованим був і її перший чоловік (шлюб 1928–1930) – поет Борис Корнілов (розстріляний у 1938), а також батько, Федір Берггольц, якого за відмову стати інформатором у березні 1942 органи НКВС вислали з блокадного Ленінграда до Мінусінська (Красноярський край). У роки німецько-радянської війни, залишаючись у блокадному Ленінграді, працювала на радіо, майже щоденно звертаючись до мужності жителів міста. Її другий чоловік – літературознавець М. Молчанов – помер від голоду. У цей же час написала найкращі твори («Лютневий щоденник», «Ленінградська поема», 1942). Вважається автором лозунгу «Ніхто не забутий, ніщо не забуте!», який вперше був вжитий у вірші 1960 спеціально для меморіальної стели на Піскарьовському кладовищі в Ленінграді, де поховано багато жертв Ленінградської блокади.</p> <p>Після смерті Ольги Берггольц її архів був конфіскований владою і зберігався у відділі спеціального зберігання, доступ до якого був обмежений. Її щоденники за життя ніколи не були опубліковані: їх фрагменти разом з деякими творами 1980 були надруковані в ізраїльському журналі «Час і ми». Більшість неопублікованої у Росії спадщини Ольги Берггольц увійшла до 3-го тому зібрання її творів (1990).</p>	
<i>День Європи в Україні.</i>		
<p>17</p>	<p>195 років від дня народження академіка <i>Сергія Михайловича Соловйова</i> (1820–1879), російського історика. Батько філософа Володимира Соловйова. Автор капітальної «Истории России с древнейших времен» до 1770-х рр. (29 тт., 1851–1879; нове видання в 15 тт., 1959–1966). У питаннях історії України продовжував традиційну великодержавницьку лінію російської історіографії. Його праці, присвячені історії України, торкаються тільки козацької доби: «Очерк истории Малороссии до подчинения ее царю Алексею Михайловичу» (1848–1849), «Малороссийское казачество до Богдана Хмельницкого» (1859). Чимало документального матеріалу до історії України XVII–XVIII ст. подано в його «Истории России», причому іноді об'єктивізм дослідника бере верх над традиційними концепціями російського історика.</p>	

Травень 2015 року

18

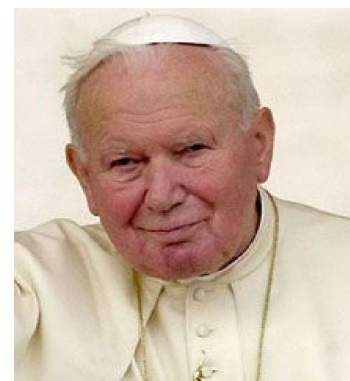
115 років від дня народження **Юрія Івановича Липи** (1900–1944), українського письменника, громадського діяча, публіциста, лікаря. Народився в Одесі (батьком Юрія був видатний український письменник, лікар і борець за самостійність України Іван Липа – комісар Одеси від Центральної Ради, міністр культів і віросповідань Директорії УНР та автор проекту її першої Конституції, міністр здоров'я уряду УНР в екзилі). Автор української геополітичної концепції, один з визначних ідеологів українського націоналізму. Написав бл. 200 різноманітних творів: книг, статей, рецензій, перекладів, зокрема: роман «Козаки в Московії» (1934), три томи новел «Нотатник» (1936), збірник літературознавчих есеїв «Бій за українську літературу» (1935), лікарська праця «Фітотерапія» (1933) й ін. 20 серпня 1944 по-звірячому замордований енкавеесівцями в с. Шутова Яворівського району, що на Львівщині. 21 серпня 1944 року Галина Захарясевиц, дружина Юрія Липи, знайшла тіло чоловіка, присипане шпугатуркою з ранами на животі від автоматних черг з численними ознаками катувань. «Яснозбройного Юрія» забрало НКВД і знищило. Місцевий священник злякавшись відмовився відправити в останню путь померлого, а люди силою заставили його відслужити службу в храмі. Труну несли дівчата – в селі були тільки жінки і старі чоловіки. Люди самі відслужили Службу Божу на його могилі. Хрести, які ставили ламали, але люди доглядали могилу без хреста, бо знали хто там. А в ніч з 31 жовтня на 1 листопада 1989 був поставлений хрест і синьо-жовтий прапор.

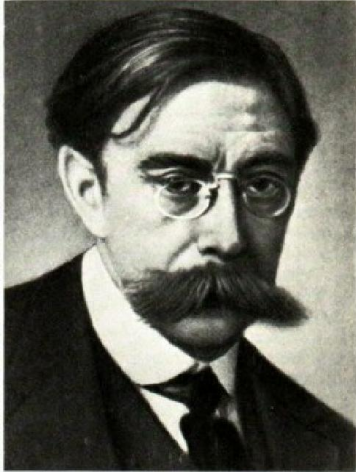
95 років від дня народження глави Римсько-католицької церкви **Івана Павла II** (лат. Ioannes Paulus PP. II, пол. Jan Paweł II, ital. Paolo II; мирське ім'я: Кароль Войтіла, пол. Karol Józef Wojtyła, 1920–2005). Римо-католицький польський єпископ, єпископ-помічник Кракова, а пізніше архієпископ-митрополит Краківський і кавалер Ордену Білого Орла; 6-й суверенний голова міста-держави Ватикан. Святий Католицької Церкви, канонізований 2014. Перебував на чолі католицької церкви протягом двадцяти шести з половиною років, що є другим за тривалістю понтифікатом після Папи Пія IX, що займав цю посаду 32 роки. Іван Павло II – перший в історії Папа-слов'янин, а також перший Папа-неіталієць з часів голландця Адріана VI, що служив з 1522 по 1523 рр.

Поет і поліглот, також актор, драматург і педагог. Філософ історії, феноменолог, містик й представник християнського персоналізму.

У червні 2001 відвідав з офіційним візитом Україну, де відправив меси у Києві та Львові, а також очолив Божественну Літургію східного обряду.

Травень 2015 року

19	<p>125 років від дня народження <i>Миколи Йосипович Євшана</i> (справжнє прізвище – Федюшка, 1890–1919), українського критика, літературознавця. Народився у смт. Войнилів Калуського р-ну Івано-Франківської обл. Закінчив Станіславську гімназію, згодом Львівський ун-т, де студіював україністику та германістику. Однак завершувати університетську освіту довелося у Відні, бо в 1910 взяв участь у боротьбі студентської молоді за український ун-т, через що був позбавлений можливості продовжувати освіту. Започаткував власний напрямок у критиці, заснований на філософії Ф. Ніцше та Й. Фіхте; аналіз творів Лесі Українки, О. Кобилянської, М. Коцюбинського та ін. Друкувався в журналах «Бджола», «Будучність», «Літературно-науковий вісник», стає одним із основних авторів журналу «Українська хата». Період із 1909 до Першої світової війни – найплідніший у творчій біографії критика. Він видає у Києві книжку «Під прапором мистецтва», у якій сформульовані його основні естетичні засади та здійснено аналіз творчості молодих західноукраїнських письменників Петра Карманського, Василя Пачовського, Богдана Лепкого, Ольги Кобилянської, Василя Стефаника. Жодне більш-менш помітне явище тогочасного літературного процесу не пройшло повз його увагу. В багатьох статтях, зокрема «Листах з Галичини», відбита атмосфера літературного життя краю, дано своє прочитання – переважно нетрадиційне – багатьох сторінок української класики.</p>	
21	<p>160 років від дня народження <i>Еміля Верхарна</i> (Emile Verhaeren, 1855–1916), бельгійського поета. Писав французькою мовою. Один із лідерів поетичного напрямку символізму, який поширився у всій Європі на початку ХХ ст. Рання поезія, яка оспівує почуттєву красу фламандської жінки, належить до натуралізму, та найважливіші його твори критики відносять до символізму та містицизму. Поезія Верхарна присвячена сільській Фландрії. Здорове сільське життя протиставлене міській дійсності, що уособлює відчуження і жорстокість. Найвідоміші збірки: «Вечори» («Les Soires», 1887), «Катастрофи» («Les Débâcles», 1888), «Чорні смолоскипи» («Les Flambeaux noirs», 1890), «Посталі на моїх шляхах» («Les Apparatus dans mes chemins», 1891), а також цикли «Поля у маренні» («Les Campagnes hallucinées», 1893), «Села-примари» («Les Villages illusoires», 1894) и «Міста-спрути» («Les Villes tentaculaires», 1895).</p>	

Травень 2015 року

22	<p>175 років від дня народження <i>Марка Лукича Кропивницького</i> (1840–1910), українського драматурга, актора, режисера, композитора, педагога, театрального діяча. З його ім'ям пов'язані створення українського професійного театру й наступний етап розвитку реалістичної драматургії.</p>	
24	<p><i>День Рівноапостольних Кирила і Мефодія. День слов'янської писемності і культури.</i> Встановлений в Україні «...на підтримку ініціативи органів державної влади, Національної академії наук України, громадських і релігійних організацій та враховуючи історичне та просвітницьке значення спадщини слов'янських первоучителів у здобутку національної культури...» згідно з Указом Президента України «Про День слов'янської писемності і культури» від 17 вересня 2004 р. № 1096/2004. Відзначається щорічно в день вшанування пам'яті святих рівноапостольних Кирила і Мефодія. Крім України, День слов'янської писемності і культури святкують також у Білорусі, Болгарії, Македонії, Росії, Сербії, Чорногорії та у ряді інших країн.</p>	

75 років від дня народження **Йосипа Олександровича Бродського** (рос. Иосиф Александрович Бродский, 1940–1996), російського поета, есеїста, лауреата Нобелівської премії (1987). У пізній творчості відзначився неприкритою українофобією.

У листопаді 1963 один із тодішніх керівників місцевих «дружинників» опублікував у газеті «Вечірній Ленінград» фейлетон «Кололітературний трутень» (рос. «Окололитературный трутень»), у якому звинуватив Бродського у неробстві (рос. тунеядство). На той час це було досить серйозне звинувачення: оскільки молодий поет не належав до жодних офіційних письменницьких організацій, тоді, за радянськими законами, він міг займатися літературною діяльністю тільки «у вільний від основної роботи час». У лютому 1964 Й. Бродського було заарештовано. Спочатку його на півтора місяця забрали до психіатричної лікарні для примусового обстеження, а у липні 1964 відбувся «суд», який оголосив поета неробою і засудив на 5 років заслання. Суд над Бродським привернув увагу діячів культури не лише в СРСР, а й за кордоном. Звільнити поета від несправедливого покарання просили А. Ахматова, К. Паустовський, С. Маршак, К. Чуковський, Д. Шостакович, Ж.-П. Сартр та ін. Тож невдовзі, влада помилувала його, дозволивши повернутися в рідне місто. Однак поет надалі не мав можливості публікувати свої твори, тому що до від'їзду на чужину він зміг надрукувати в СРСР лише чотири вірші та кілька перекладів. Натомість зростала його слава: його твори були опубліковані в США: у 1965 побачила світ збірка «Вірші та поеми», а в 1970 – «Зупинка в пустелі».

Бродського називають сучасним класиком. Його поезія позбавлена прикмет часу. Він вільний у виборі епохи. Емоція і воля – ось з чим увійшов Бродський у російську літературу: «Ні країни, ні цвинтаря не хочу вибирати. На Васильєвський острів Я прийду вмирати» («Станси», 1962). Тема батьківщини, відповідальності за своє минуле займає важливе місце у його творчості.

Світовій славі Бродського значною мірою посприяло те, що у своїй творчості він орієнтувався не лише на російську, а й на англомовну традицію. Принаймні, у промові перед Нобелівським комітетом поет із вдячністю згадав не лише О. Мандельштама, М. Цветаєву і А. Ахматову, а й Р. Фроста і В. Х. Одена. У 1992 став поетом-лауреатом Бібліотеки Конгресу США.

Жити у Сполучених Штатах, бути викладачем, не знаючи мови, було неможливо. Дослідники творчості Бродського підраховали, що англійською мовою він створив лише сімдесят три вірша. І зараз важко оцінити, мало це чи багато. Англійська поетична мова Бродського викликала дискусії, її схвалювали за гумор, за християнську тематику, але помічали, що рима пласка, мова занадто збагачена повсякденними словами при її технічній віртуозності.

У останні роки життя поет розпорядився закрити свій особистий архів на 50 років після смерті. Це заважає належно відтворити його повну біографію.

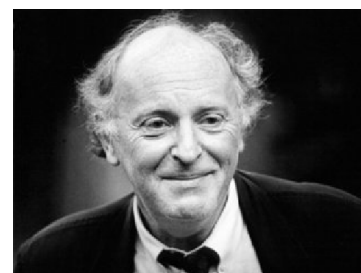
Серед видань творів поета:

- Стихотворения и поэмы. – Washington – New York: Inter-Language Literary Associates, 1965.
- Остановка в пустыне / пред. N.N. (А. Найман). – New York: Изд-во им. Чехова, 1970. Ann Arbor: Ardis, 1988 (испр.).
- Конец прекрасной эпохи: Стихотворения 1964–1971. – Ann Arbor: Ardis, 1977. СПб.: Пушкинский фонд, 2000.
- Часть речи: Стихотворения 1972–1976. – Ann Arbor: Ardis, 1977. СПб.: Пушкинский фонд, 2000.
- Римские элегии. – New York: Russica Publishers, 1982.
- Новые стансы к Августе (Стихи к М. Б., 1962—1982). – Ann Arbor: Ardis, 1983. СПб.: Пушкинский фонд, 2000.
- Мрамор. — Ann Arbor: Ardis, 1984.
- Урания. – Ann Arbor: Ardis, 1987, 1989 (испр.).
- Примечания папоротника. – Bromma, Sweden: Hylaea, 1990.
- Осенний крик ястреба: стихотворения 1962–1989 годов / сост. О. Абрамович. – Ленинград: ЛО ИМА-пресс при содействии МГП «Петрополис», 1990.
- Стихотворения и поэмы: В 2 т. / сост. и прим. Л. Лосев. – СПб.: Пушкинский дом, 2011.
- Joseph Brodsky. Selected poems. – New York: Harper & Row, 1973.
- Joseph Brodsky. Collected Poems in English, 1972–1999 / edited by Ann Kjellberg. – New York: Farrar, Straus & Giroux, 2000.
- Joseph Brodsky. Nativity Poems / Bilingual Edition. – New York: Farrar, Straus & Giroux, 2001.

БРОДСЬКИЙ І УКРАЇНА.

В Україні Бродський бував. Є свідчення, що він знімався в одному з радянських фільмів в Одесі на Одеській кіностудії, де грав роль комісара. Біограф і друг поета Лев Лосев зазначав, що він вважав Україну не тільки єдиним «культурним простором» з Велико-росією, але й сильно відчував її як свою історичну батьківщину. Для Бродського це було вельми інтимне переживання – відчувати себе «Йосипом з Бродів».

У 1994 Бродський написав вірша «На незалежність

<p style="color: red; font-size: 24px; font-weight: bold;">24</p>	<p>України», проникнутого нерозумінням ані національної проблематики, ані руйнування радянської суспільно-економічної формації. Деякі оглядачі вважають цей вірш Бродського просякнутим ненавистю до України, расистським і одним з найгірших доробків поета також і в аспекті поетичної мови:</p> <p style="text-align: center;">На незалежність України</p> <p><i>Прощевайте, хохлы, пожили вместе — хватит! Плюнуть, что ли, в Днипро, может, он всячь покатит, брезгуя гордо нами, как скорый, битком набитый кожаными углами и вековой обидой. Не поминайте лихом. Вашего хлеба, неба, нам, подавись мы жмыхом и колобом, не треба. ... Скажем им, звонкой матерью паузы метя, строго: скатертью вам, хохлы, и рушником дорога. Ступайте от нас в жупане, не говоря в мундире, по адресу на три буквы на все четыре стороны. Пусть теперь в мазанке хором Гансы с ляхами ставят вас на четыре кости, поганцы. Как в петлю лезть, так сообща, сук выбирая в чаще, а курицу из борца грызть в одиночку слаще?..</i></p> <p>Проте треба розуміти, що не завдяки таким віршам творчість Йосипа Бродського увійшла до скарбниці російської і світової поезії, бо якби щойно цитовані рядки визначали його поетичне обличчя, то жодної премії, крім премії імені «х-ла Путлера», він би не отримав, а відтак, потрапив би зовсім в іншу історію.</p>	
<p style="color: red; font-size: 24px; font-weight: bold;">25</p>	<p>День філолога. Філологія (грец. <i>φιλολογία</i>; від грец. <i>φίλος</i> – любов і грец. <i>λόγος</i> – слово, учення) – сукупність (єдність) гуманітарних наук: мовознавства, літературознавства, фольклористики, текстології, джерелознавства, риторики, палеографії тощо, які вивчають духовну культуру певного народу чи цивілізації через мовний і стилістичний аналіз літературних та інших пам'яток. Головним предметом її досліджень є текст, а метою – його коментар та інтерпретація. В Україні довше, ніж на Заході, тривала гуманістична єдність філології та її зв'язок з історією. Ті самі люди часто працювали в різних ділянках філології та історії (наприклад, Олександр Потебня, Омелян Огоновський, Павло Житецький, Володимир Перетц, Михайло Грушевський, Агатангел Кримський, Іларіон Свенціцький, Михайло Возняк). Цю традицію продовжували на еміграції Дмитро Чижевський, Юрій Шевельов, Омелян Прицак, Ігор Шевченко та ін. Близькість української філології до історії маніфестувалася в інституційному зв'язку між ними (порівняйте назви: Історико-філологічний відділ Української академії наук, Історико-філологічний інститут князя Безбородька у Ніжині, довгий час в українських вишах існували історико-філологічні факультети).</p>	